

KNÍŽEČKA

O ODPUSTCÍCH, PATERO-
NÁSOBNÉM ŠKAPULÍŘI A
SVATÉM RŮŽENCI.

Napsal

JOS. STROM.

Tiskem a nákladem benediktinské
knihtiskárny v Brně.

Cena 10 haléřů.

Kdo si přeje obšírnějšího poučení o odpustcích, najde je v Odpustkové knize, již vydal dr. Ševčík.

KNÍŽEČKA

o odpustcích, pateronásobném
:: škapulíři a svatém růženci ::

Napsal
JOSEF STROM.

Tiskem a nákladem benediktinské knihtiskárny v Brně.

Nihil obstat:
Dr. Franciscus Bulla.

Imprimatur:
Paulus,[†]
episcopus.

V BRNĚ dne 24. července 1913.

Co jsou odpustky?

Odpustky jsou prominutí nebo zmírnění časných trestů zasloužených za hříchy, jichž jsme se dopustili.

Prominutí neb zmírnění to udílí nám církev sv. mimo svátost pokání z pokladu zásluh Ježíše Krista, Nejbl. Panny Marie a svatých a světic Božích a udílí nám je jen za hříchy, které nám sice již odpuštěny byly, za které však ještě zadost činiti musíme buďto zde na zemi nebo jednou v očistci.

To vše si teď krátce vysvětlíme:

1. Především nám třeba věděti, že každý hřích zahrnuje v sobě dvojí zlo, *vinu a trestuhodnost*, t. j. kdo hřeší, uvaluje na sebe hněv Boží a zasluhuje, aby za to od Boha byl trestán.

Vina hřichu záleží v tom, že se Bůh na hříšníka hněvá. Hněv ten je přiměřený hříchům. Hřeší-li hříšník *těžce*, hněvá se Bůh naň také *těžce*, t. j. hříšník je v *nelásce*, v nemilosti Boží. Hřeší-li kdo jen *lehce*, hněvá se naň Bůh aspoň dle míry jeho hříchů a dle toho jej také méně miluje.

Trestuhodnost hřichu záleží v tom, že hříšník zasluhuje, aby za hřích svůj byl trestán; za hřichy těžké zasluhuje trestů *věčných* a za hřichy *lehké* trestů *časných*. Příčinou této *trestuhodnosti* jest, že hříšník svým hřichem okrádá Boha o čest, kterou mu byl povinen vzdáti tím, že měl dobré konati, místo aby hřešil. Tuto uloupenou čest musí tedy hříšník Bohu nahraditi. Náhrada ta děje se zadostčiněním nebo-li trestem, jež hříšník za hřích svůj nese.

2. *Hřichy nám Bůh odpouští i co do viny i co do trestů za ně zasloužených*, t. j. Bůh nám

odpouští i vinu, kterou jsme hříchy na se uvalili, i tresty, jichž jsme zasloužili. Avšak obojí odpuštění děje se způsobem *rozdílným*. *Co do viny* odpouští nám Bůh hříchy *t ě ž k é* ve svátosti pokání a hříchy *l e h k é*, kdykoliv vzbudíme nad nimi nadpřirozenou lítost. Odpuštění to záleží v tom, že Bůh vinu hříchů našich smaže, t. j. přestane se na nás hněvati a vrací nám svou lásku.

Avšak odpouští-li nám Bůh hříchy *co do viny*, neodpouští nám zároveň také *všecky tresty*, kterých jsme za hříchy zasloužili. Tresty *v ě č n é*, zasloužené za hříchy těžké, odpouští nám sice Bůh vždy, když nám odpuštění hříchů těžkých udílí, tedy v dobré sv. zpovědi. Ale tresty *č a s n é*, kterých sobě zasluhujeme hříchy těžkými i všedními, zůstávají nám z pravidla i po dobré sv. zpovědi z větší nebo menší části ještě k odpykání.

3. Tyto časné tresty musíme odpykati buďto zde *na světě* anebo jednou *v očištění*. *Z d e n a s v ě t ě* pykáme za hříchy své tím, že Bůh posílá na nás různá soužení, nemoce, pronásledování, bídu, úzkosti a podobné kříže a strašti. Mnohý nařiká a běduje: Co zlého dělám? Sloužím Bohu, jak mohu; plním své povinnosti, modlím se, chodím do kostela, mám pořádek v rodině; ale Bůh jakoby o mně

nevěděl, posílá na mne neustále soužení za soužením. Proč to? Můj drahý příteli, víš, proč trpíš? Tvá trápení jsou tresty za hříchy, jichž jsi se dopustil snad už před dávnými lety někdy v mládí. Z hříchů těch už jsi dávno se vyzpovídal a Bůh ti je odpustil; ale tresty, kterých jsi hříchy těmi zasloužil, ještě jsi neodpykal; ty máš dosud na sobě, za ně musíš teď trpěti, ty přicházejí teď na tebe.

A kdyby tresty ty nepřišly na tebe teď na světě, musil bys je odpykati jednou po smrti *v očištcí* a to by bylo ještě stokrát horší. Nebo tresty očištcové jsou nejhroznější. Zde na světě můžeme menším utrpením víc odpykati než v očištcí dlouhými nejbolestnějšími mukami. Proto děkuj Bohu, že ti posílá kříže už v tomto životě, abys spíše a snáze zadostučinil za hříchy své. Je to znamení, že tě Bůh miluje a že nechce, abys až po smrti v hrozných mukách očištcových dlouho trápit se musil.

4. Avšak soužení a útrap bojíme se všichni. Nechceme trpěti ani zde na světě ani jednou v očištcí. Bolestem a mukám každý rád se vyhne. Nuže, co máme činiti, abychom za hříchy své trpěti nemusili? Jak se máme těch zasloužených trestů zbaviti? Nejlehčím prostředkem, jímž se zbavujeme trestů za hříchy

zasloužených, jsou *odpustky*. Když získáme odpustků, promíjí a odpouštějí se nám tresty ty, takže Bůh nemusí pak na nás ani zde na světě ani jednou v očistci posílati trápení, jimiž bychom za hříchy své pykali musili.

Ó drazí křesťané, považte jen, jak dobrotivý je k nám milý náš Pán Bůh, že nám od pouští nejen vinu hříchů, ale i tresty, jichž jsme zasloužili! Ó buďte za toto velké dobrodiní Bohu církvi sv. vždy celého srdce vděční!

5. *Působivost* svou mají odpustky z duchovního pokladu církve sv. Tento preveliký duchovní poklad církve sv. pozůstává z nekonečných zásluh Ježíše Krista a z nadbytných zásluh Nejbl. Panny Marie a svatých a světic Božích. Zásluhy ty jsou smírné čili zadostčínící skutky Krista Pána a svatých.

a) *Smírnými neboli zadost činícími* jsou všechny nadpřirozené, s milostí Boží a z lásky k Bohu vykonané dobré skutky. Neboť každý takový dobrý skutek má trojí cenu: záslužnou, prosebnou a smírnou čili dostičínící. Cena záslužná záleží v tom, že ten, kdo dobrý skutek koná, zasluhuje za to odměny v nebi. Cena prosebná záleží v tom, že dobrými skutky zasluhujeme si milostí, které nám Bůh

dává za to, že jsme ten neb onen dobrý skutek vykonali. Cena pak smírná čili zadostčinící dobrých skutků záleží v tom, že dobrými skutky zadostčiníme za hříchy, t. j. dáváme Bohu náhradu za čest hříchem mu uloupenou a tak dosahujeme prominutí zaslužených trestů, které bychom bývali museli trpěti, abychom Bohu čest hříchem uloupenou nahradili.

b) Do duchovního pokladu církve svaté patří tudíž všechny *smírné skutky* Krista Pána i všech svatých a sice patří do pokladu všechny ty skutky, jejichž smírná záslužnost, cena a působivost dosud vyčerpána nebyla, poněvadž jich dosud plnou měrou na zadostučinění za hříchy použito nebylo, ale byť i pokladu církevního sebe více bylo používáno, nebude přece nikdy vyčerpán. Neboť smírné skutky Krista Pána jsou všechny Božské a tudíž nekonečné a nekonečně smírné; Kristus Pán dává jimi Otci nebeskému nekonečné zadostučinění za všechny hříchy celého světa a může jimi zadostčiniti za nekonečně mnoho hříchů, aniž by kdy mohly vyčerpány býti. Smírný poklad církve sv. jest tedy nekonečný a nevypatelný. Nikdy nemusíme se báti, že pokladu toho ubude

byť bychom z něho sebe více čerpali. Jen míra smírných zásluh světců a světic Božích může v pokladu církve hojným používáním umenšena býti. Neboť zásluhy ty nejsou nekonečné, nýbrž jen omezené, totiž takové, že jich ani svatí sami ani nikdo jiný dosud nepoužil.

6. *Duchovní poklad církve sv.* je tu pro nás. Všichni můžeme si z něho větší nebo menší část těch smírných zásluh Ježíše Krista a svatých přivlastniti a je Bohu obětovati v náhradu za čest, kterou jsme mu hříchem vzali, neboli na zadostučinění, na usmířenou za hříchy spáchané. Dáme-li Bohu tyto zásluhy smírné na zadostučinění za hříchy, nemusíme pak sami za hříchy ty zadostčiniti a za ně zasloužené tresty trpěti, t. j. Bůh nám pro ony smírné zásluhy, které jsme s z pokladu církve přivlastnili, tresty za hříchy zasloužené odpouští.

A jak si přivlastňujeme ty smírné zásluhy z pokladu církve sv.? Získáním *odpustků*.

Když nám totiž církev sv. *udílí odpustky*, oprávnňuje nás, abychom si z pokladu církve jistou míru smírných zásluh vzíti a přivlast-

niti směli na zadostučinění za hříchy, za které zadostčiniti chceme.

A když pak zas *my odpustků získáme*, nečiníme tím nic jiného, než že používáme toho práva nám od církve sv. daného a osvojujeme si jistou míru smírných zásluh z pokladu církevního a podáváme zásluhy ty Bohu, aby nám za to tresty za hříchy zasloužené odpustil.

7. *Má církev svatá právo udíleti nám odpustky?*

a) *Že církev sv. má moc i právo, odpustky nám udíleti, jest naukou víry sv.* Proto kdo by to popíral, hřešil by proti víře. Neboť Kristus Pán dal sv. Petrovi a jeho nástupcům veškeru moc řka: „A tobě dám klíče království nebeského a cožbyskoli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi“. (Mat. 16., 19.). A církev sv. této moci také vždy používala a věřícím odpustky udílela.

b) *Udílí pak církev sv. věřícím odpustky plnomocné a neplnomocné. Plnomocné odpustky jsou prominutí všech časných trestů, kterých si kajník zasloužil za hříchy celého svého života a kterých dosud ještě neodpykal. Odpustky neplnomocné jsou prominutí větší neb*

menší části trestů za hříchy zasloužených.

Z toho všeho poznáváme teď zřejmě i, co odpustky jsou i, co nejsou.

A. Odpustky nejsou

a) ani odpuštěním hříchů; jsou jen prominutím časných trestů, zbývajících nám k odpykání za hříchy, které nám Bůh již odpustil;

b) ani prominutím pouhých církevních trestů, jež církev sv. kajicníkům za hříchy druhdy ukládala, nýbrž pravým a skutečným prominutím trestů časných, kterých hříchy svými u Boha zaslubujeme;

c) ani osvobozením od povinnosti se polepšiti, učiněnou škodu nahraditi a kající život vésti;

d) ani nějakým právem, hříchů se dopouštěti; kdo odpustků získá, nenabývá tím práva, aby nějakých hříchů dopouštěti se směl, nýbrž naopak je povinen, hříchů litovati, odpuštění jich si zjednati a se opravdově polepšiti; jinak odpustků nezíská.

B. Jsou však odpustky:

a) **největším dobrodiním** pro nás, ježto nás zbavují největších trestů a útrap, které bychom buďto na tomto neb na onom světě trpěti musili;

b) **nejlehčím prostředkem**, jímž můžeme za hříchy své zadostčiniti a tolik trestů od sebe odvrátiti;

c) **cestou k zbožnému** křesťanskému, ctnostnému životu a k spáse věčné.

Čeho je k získání odpustků třeba?

Kdo chce odpustků získati, musí

1. *býti v stavu posvěcující milosti Boží*: t. j. nesmí míti žádný vědomý, těžký, smrtelný, dosud neodpuštěný hřích na svědomí; a to aspoň tehdy, když koná poslední k získání odpustků předepsaný dobrý skutek. Nebo kdo je v stavu těžkého hříchu, nemůže odpustků získati. Kdo chce tedy odpustků získati, musí především jiným ze svých těžkých hříchů, má-li takové ještě na svědomí, skroušeně se zpovídati, aby mu napřed odpuštěny byly;

2. má se z p o v í d a t i i z *malých a lehkých hříchů*, neb aspoň jich opravdu a nadpřirozeně l i t o v a t i, že jimi Boha, své nejvyšší dobro, urazil, aby mu napřed odpuštěny byly. Nebo Bůh nám promíjí zasloužené tresty jen těch hříchů, kterých jsme napřed opravdu litovali, a tak odpuštění jich dosáhli. Proto, kterého hřichu opravdu nelituješ a opravdu se ho varovati nechceš, ale k němu pořád ještě jaksi lneš, v něm si libuješ, k němu byš jen tajnou, skrytou náklonnost máš a přechováváš tak, že ti pro nedostatečnou lítost a pro nedostatečné dobré předsevzetí, se ho varovati, nemůže býti odpuštěn: za ten hřích prominutí zasloužených trestů dojíti nemůžeš, a to tak dlouho, až budeš hřichu toho opravdu litovati a opravdovou vůli míti, se polepšiti ;

3. musí míti *úmysl odpustků získati*. Avšak úmysl ten nemusí býti výslovný; dostačí, m á m e - l i v ů b e c v ů l i, získati všech odpustků, jakých získati nám možno, aniž bychom v jednotlivých případech na to právě mysli. Ale je přece aspoň velmi z á h o d n o, k a Ź ě d ý d e n r á n o v ý s l o v n ě ú m y s l ten vzbuditi slovy: ó Bože, chci získati všech odpustků, kterých získati mohu ;

4. posléze musí *všecko to věrně a svědomitě vykonati*, co a jak nám církev sv. k získání těch neb oněch odpustků předpisuje a ukládá. Na získání *odpustků neplnomocných* z pravidla dostačí vykonati tu neb onu předepsanou modlitbu, nebo nositi ten neb onen posvěcený předmět a konati dobré spasitelné skutky. Na získání *odpustků plnomocných* předpisuje se mimo jiné podmínky také ještě obyčejně přijetí sv. svátostí, sv. zpověď a sv. přijímání, návštěva kostela a modlitba na úmysl sv. Otce (aspoň 5 Otčenášů a Zdravasů).

5. Vzhledem k předepsané sv. zpovědi a sv. přijímání pamatuj si :

a) Sv. zpověď, předepsanou na získání odpustků připadajících na jistý den, můžeš si vykonati už dva dni napřed. Ano na získání odpustků plnomocných, kterých lze *toties quoties*, t. j. kolikrátkoliv získati, je dovoleno sv. zpověď si vykonati už tři dni napřed. Při sv. missiích, duchovních cvičeních a pod. platí na získání plnomocných odpustků zpověď pět dní napřed vykonaná.

b) Kdo chodí každý týden k sv. zpovědi, anižby přistupoval denně neb skoro denně k sv. přijímání, tomu platí týdenní sv. zpověď na získání všech odpustků, které pro něho

v tom témdni připadají a k jejichž získání je sv. zpověď předepsána.

c) Kdo chodí denně neb skoro denně k sv. přijímání, získá všech odpustků, k nimž je sv. zpověď předepsána, aniž by byl k týdenní zpovědi zavázán. Dostačí, vykoná-li sv. zpověď, kdy a jak toho potřebuje.

d) K sv. přijímání předepsanému na získání odpustků je dovoleno přistoupiti už den napřed.

e) Kdo přijal sv. svátosti, může získati všech plnomocných odpustků, které na ten neb příští den připadají, jen když ostatní podmínky předepsané pro každý odpustek zvlášť vyplní.

f) Všecky ostatní podmínky předepsané na získání plnomocných odpustků, jako návštěvu kostela, modlitbu na úmysl sv. Otce atd. nutno vykonati v ten den, na který odpustky připadají, anebo den před tím od od 12. hodiny polední počínaje.

Proč máme se snažiti, abychom co nejvíce odpustků získali?

Máme jistě všichni nejvážnější příčiny, abychom se sna-

žili, co nejvíce odpustků získati. Zejména *čtyry příčiny* nás k tomu mocně pobádají.

1. Snažme se co nejvíce odpustků získati, protože bychom jinak velmi mnoho trestů buďto zde na světě nebo jednou v očistci trpěti musili. A utrpením každý rád se vyhne a do očistce žádný rád nepůjde. Proto zbavme se raději v čas trestů zasloužených získáním odpustků, než bychom měli buďto zde na zemi od Boha různými útrapami pokutování býti, anebo bychom měli jednou v očistci dlouhé muky snášeti.

2. Nekojme se příliš brzo klamnou nadějí, že jsme již dosti odpustků získali a že nám zasloužených trestů k odpykání už žádných nezbyvá. Nebo tresty za hříchy jsou velmi velké, četné a dlouhé. Víme to z toho, že církev sv. za dřívějších dob nejtěžší pokání kajicníkům za hříchy ukládala, že svatí i za nejmenší poklesky přísné pokání po celá léta činili, že kajníci za hříchy už dávno odpuštěné a oplakané ještě pořád od Boha těžce pokutování byli, a že duše zemřelých nejdelší léta v hrozných

mukách očištcových trápití se musí, aby tak zadostčinily za hříchy, za něž na světě zadost neučinily. Proto čím více je těch trestů, kterých za hříchy zasluhujeme, a čím těžší jsou, tím více odpustků snažme se na prominutí jich získati.

3. Zároveň pak mějme vždy na mysli, že i při nejlepší vůli denně do nových chyb a hříchů klesáme a tak vždy nových trestů zasluhujeme. Uvalujeme-li tedy na jedné straně na sebe vždy nové tresty, musíme na druhé straně vždy znovu za ně zadost činiti a na zadostučinění za ně vždy nových odpustků snažit se získati.

4. Nezapomeňme také, i a k těžko je získati odpustků čili prominutí všech zasloužených trestů! A to proto, že k některým byť jen malým a lehkým hříchům a slabostem skoro vždy zas více méně lneme a jim aspoň skrytě hovoříme, aniž bychom jich opravdu litovali a opravdu polepšit se chtěli. Kdež jest, komu by svědomí něco takového nikdy nevytýkalo? Avšak pokud slabostem a hříchům těm vědomě jsme oddáni, nemohou nám býti odpuštěny, nemůžeme prominutí trestů za

ně zasloužených dosáhnouti. Proto tedy musíme slabosti ty vždy znovu zase potírat, proti nim bojovat a od nich se odvracet a vždy znovu zase nových odpustků na prominutí trestů za hříchy ty zasloužených hledět získati.

5. Posléze je mocnou pohnutkou k získání odpustků i to, že jich získati můžeme nejen pro sebe, ale též pro duše v očištcí. Velmi mnohé odpustky smíme též dušem v očištcí věnovati a přivlastniti. A jak mnoho duší je v očištcí? A jak velké a hrozné tresty musí tam trpěti? A nejsou tam i naši známí a přátelé a snad i nejbližší příbuzní, otec, matka, bratr, sestra, muž, žena, děti? Neměli bychom tedy jim z muk jejich pomoci? Ó, jak budou nám za to jednou vděční, jestli jim z očiště pomůžeme? Kdybychom tedy i sami odpustků nepotřebovali a žádných hříchů ani trestů za hříchy zasloužených neměli, máme hledět *co nejvíc odpustků získat pro duše v očištcí*. A nechceme-li všechny ty odpustky dušem v očištcí věnovati, které jim věnovati smíme, *mívejme vždy ten úmysl, že jim chceme aspoň ty odpustky věnovati, kterých pro sebe sami nepotřebujeme*.

Kterých odpustků zvláště máme se snažit získati?

Účelem této knížečky není, rozepisovati se o všech odpustcích, kterých možno získati v různých bratrstvech nebo různými dobrými skutky a pobožnostmi. Zde budiž poukázáno jen na trojí druh odpustků, kterých by nikdo zanedbávati neměl. Jsou to:

odpustky pateronásobného škapulíře;

odpustky sv. růžence a

odpustky křížů, sošek a medailek.

O pateronásobném škapulíři.

1. Co je škapulíř?

Slovo *škapulíř* je původu latinského a znamená vlastně šat přikrývající lopatky; jmenuje se tak řeholní roucho splývající z předu i v zadu od ramenou až dolů; nosí je někteří řeholníci jako na př. benediktini, karmelité, dominikáni a jiní přes svrchní šat.

Avšak mimo to nazýváme *škapulířem* též dva malé, čtyřhranné, tkanicemi spojené

kousky vlněné látky, které věřící z nábožnosti nosí vají pod svrchním rouchem na krku tak, že jedna část jim splývá na prsou a druhá na zádech. Tento škapulíř není vlastně nic jiného, nežli ono roucho, škapulíř zvané, které řeholníci nosí, ale velmi zkrácené. Proto jsou škapulíře věřících rovněž tak různého druhu a z různé látky zhotoveny jako škapulířová roucha řeholníků.

2. Které jsou nejznámější škapulíře?

Nejznámější škapulíře jsou:

a) *hnědý škapulíř Panny Marie Karmelské*; náleží řádu Karmelitánů

b) *modrý škapulíř Neposkvrněného Početí Panny Marie*; náleží řádu Theatinů;

c) *černý škapulíř sedmibolestné Panny Marie*; náleží řádu Servitů;

d) *bílý škapulíř Nejsvětější Trojice*, ozdobený křížkem z červené a modré vlny; náleží řádu Trinitářů; a

e) *červený škapulíř Umučení Páně a Nejsv. Srdcí Ježíše a Marie*; náleží řádu Lazaristů.

Tyto škapulíře můžeme nositi také všichni zároveň přišité předepsaným způsobem.

sobem na dvou vlněných tkaničkách červené barvy. Těchto pět škapulířů dohromady spojených nazýváme pak *škapulířem pateronásobným*. Kdo tedy nosí škapulíř pateronásobný, nosí všech pět škapulířů shora uvedených zároveň.

3. Výhody pateronásobného škapulíře.

Milosti a výhody spojené s pateronásobným škapulířem jsou četné a velké. Pamatuj si hlavně tyto :

a) Kdo nosí pateronásobný škapulíř, má podíl na všech modlitbách, mších svatých, postech, almužnách a jiných dobrých skutcích, které se konají v nesčetných klášterích dvou řádů, totiž řádu karmelitánského a řádu Servit., jakož i na všech modlitbách a dobrých skutcích členů bratrstva hnědého, černého a bílého škapulíře.

b) Kdo nosí pateronásobný škapulíř, umínuje si, že bude zvláštní měrou ctíti nejbl. Pannu Marii Karmelskou, jakožto mocnou naši ochránkyni a matku svatého vytrvání, Rodičku Boží bolestnou, jakožto potěšení zarmoucených a Neposkvrněné Početí, jakožto vzor čistoty a nevinnosti, a že bude

zvláštní láskou vždy lnouti k Nejsvětější Trojici, od níž život ō všecko dobré máme, k přehořkému Umučení Páně a k nejsv. Srdcím Ježíše a Marie.

Za to však stáváme se zvláštní měrou dítkami nejbl. Panny Marie a stojíme pod zcela zvláštní její ochranou. Nejbl. Panna Maria chrání ty, kteří ji sv. škapulířem ctí, hojnější měrou než ostatní, vyprošuje jim větších milostí a pomáhá jim v strastech a útrapách často nejpodivuhodnějším způsobem. Nesčetní její ctitelé zakusili již často plnou měrou této její zcela mimořádné ochrany.

c) Se sv. škapulířem karmelským spojeny jsou tyto dvě velké výsady :

I. *Panna Maria slibuje všem, kdo tento škalupír nosí a s ním umrou, že umrou šťastně v milosti a lásce Boží a budou zachráněni od věčného zahynutí, že tedy dosáhnou milost setrvání v dobrém a šťastné hodinky smrti.* Přislíbení to dala Panna Maria svatému Šimonu Štockovi dne 16. července r. 1251. Ale kdo chce této převelké milosti účastným se státi, nesmí na svatý škapulíř opovážlivě se spoléhati, ani v hříších svévolně trvati, ani spasitelných prostředků urputně zamítati, nýbrž musí

míti opravdovou vůli, hříchů se varovati, za ně pokání činiti a Bohu věrně sloužiti.

II. *Mimo to slibuje Panna Maria všem, kteří karmelský škapulíř nábožně nosí a křesťanský život vedou, že je v očištění bude těšiti a že je co nejdříve, jmenovitě v sobotu po jejich smrti z očištění vysvobodí. Přislíben této milosti, která se nazývá výsadou sobotní, učinila Panna Maria papeži Janu XXII. roku 1322.*

Obě tato přislíbení jsou velmi spolehlivá, poněvadž sami papežové, jako Benedikt XIV. a jiní je veřejně hlásali a jich se zastávali.

d) Mimo to lze těm, kteří pateronásobný škapulíř nosí, mnoho plnomocných i neplnomocných odpustků získati. Ze všech těchto odpustků uvádím jen tyto :

Kdo nosí pateronásobný škapulíř, nosí též *modrý škapulíř Neposkvrněného Početí Panny Marie*. S tímto škapulířem jsou spojeny všechny odpustky plnomocné i neplnomocné *sedmi hlavních kostelů v Římě, kostela Panny Marie andělské (tak zv. Porciunkule v Assissi, svatého města Jerusalema a slavného poutního chrámu sv. Jakuba v Compostelle ve Španělich.*

A všech těchto odpustků mohou získati ti, kteří sv. škapulíř nosí, a to *každý den*, i když toho dne k sv. zpovědi a k sv. přijímání nejdou, jen, jsou-li v milosti Boží; kterýkoliv den však odpustků těch získati chtějí, *musí na získání jich pomodliti se šest Otčenášů, šest Zdrávasů a šest Sláva Bohu Otci ke cti Nejsv. Trojice a Nejbl. Panny Marie za povýšení sv. církve katolické, za vyhlazení kacířství a za zachování pokoje a svornosti mezi křesťanskými knížaty. Jest tedy velmi záhodno, aby si všichni, kteří sv. škapulíř nosí, navykli těchto šest Otčenášů, šest Zdrávasů a šest Sláva Bohu Otci na získání odpustků modliti se každý den, na př. při ranní nebo večerní modlitbě, nebo aspoň při každém sv. přijímání, nebo při mši sv., nebo na konci sv. růžence. A to proto, že tímto způsobem můžeme nejvíce odpustků získati, a bylo by jistě škoda, kdybychom takovéto milosti co nejvíce nevyužítkovali.*

4. Jaké povinnosti mají ti, kteří chtějí býti účastni výhod a odpustků pateronásobného škapulíře?

Chceš-li býti účasten odpustků a výhod škapulíře, musíš:

a) Především dáti se od kněze k tomu splnomocněného do škapulíře přijmouti a obléci. — — Tato obláčka platí pro celý život. Kdo tedy jednou do škapulíře oblečen byl a později přestal škapulíř nositi a po čase třeba i dlouhém zase škapulíř nositi chce, může jej nositi a nepotřebuje znovu do něho oblékán býti. Nové obláčky potřeboval by jen ten, kdo by z hříšného opovržení nebo z nevěry z bratrstva škapulířového úplně se byl vyloučil.

b) Potom musí škapulíř (dle obyčeje pod svrchním šatem) *neustále*, i v noci, a zvláště v hodince smrti *nositi*, a *sice předepsaným způsobem*, totiž tak, aby iedna část splývala na prsou a druhá na zádech, kdežto tkaničky spojující obě části škapulíře spočívají na ramenou. Nebylo by tedy platno, kdyby někdo škapulíř nosil v kapse nebo zašitý v šatě a pod. Na nějakou chvíli z rozumné příčiny škapulíř odložit, na př. při umývání nebo při nějaké práci a pod. je dovoleno. Kdo by však celý den škapulíře nenosil, ztratil by odpustky, kterých by toho dne byl mohl získati. Obnosí-li se časem škapulíř, spálí se a vezme se jiný, a tento

škapulíř nemusí pak už nutně posvěcen býti, dostačí jej neposvěcený na sebe vzíti, poněvadž posvěcen býti musí jen ten první škapulíř, který se bere při obléce. — Kdo však sv. škapulíř z rozumné příčiny nositi nemůže, smí nositi místo něho *medailku* zvláště k tomu účelu posvěcenou. Medailka ta musí míti na jedné straně obraz Srdce Páně a na druhé straně obraz Panny Marie.

c) Mimo to mají ti, kteří chtějí účastni býti *výsady sobotní* čili brzkého vysvobození z očištcových muk, modlit se denně *Malé Hodinky* ke cti Nejblahosl. Panny Marie, umí-li čísti (kněžím platí povinný breviář), a neumí-li čísti, musí zachovávatí všechny církevní posty a kromě toho každou středu a sobotu, zdržovati se masitých pokrmů vyjma, případne-li na některý z těchto dnů Boží Hod vánoční. Avšak tuto povinnost, modliti se hodinky nebo postiti se každou středu a sobotu *mohou zplnomocnění kněží zaměnití* věřícím z vážných příčin za jiný dobrý skutek. Obyčejně se místo toho věřícím ukládá, *aby se denně modlili několik Otčenášů nebo Zdravasů.*

Všecky tyto povinnosti nezavazují však nikoho pod žádným hříchem. Kdo by tedy povinností těch neplnil, na př. škapulíře nenosil, uložené modlitby se nemodlil a pod., nehřešil by a nemusel by se z toho zpovídati; ale *ztratil* by po ten čas, co by povinnosti ty zanedbával, odpustky a výhody se škapulířem spojené.

O růženci.

1. Co je růženec?

Sv. růženec je zvláštní způsob modlitby, kterou uctíváme Nejbl. Pannu Marii; pozůstává z 15 desátek, z nichž každý začíná Otčenášem a má 10 Zdrávasů. Růženec nazývá se též žaltářem, poněvadž má 150 Zdrávasů jako žaltář 150 žalmů. Chvalným zvykem v našich krajinách jest, že se modlíme na začátku růžence Věřím v Boha, Sláva Otci, Otčenáš a 3 Zdrávasy za utvrzení v třech Božských ctnostech a na konci každého desátku připojujeme jedno Sláva Bohu Otci.

Růženec dělí se na tři části, z nichž každá má pět desátek. Každých těchto 5 desátek

jmenujeme také *růžencem*. Naše obyčejné růžence jsou pětidesátkové.

Růženec modlíme se tím způsobem, že odříkávajíc jednotlivé Otčenáše a Zdrávasy máme růženec v ruce a užíváme ho, t. j. jednotlivých zrněk po řadě a po sobě se dotýkáme a je v prstech propouštíme.

Sv. růženec je modlitbou velmi vznešenou; neboť se skládá z nejvzácnějších modliteb, z Otčenášů a Zdrávasů. Jest to modlitba Panně Marii nejvyšší milá; Panna Maria sama naučila sv. Dominika sv. růženec se modliti; stalo se to asi roku 1213. A jest to také modlitba nám velice prospěšná a u Boha záslužná. Panna Maria vyprošuje těm, kteří sv. růženec rádi a nábožně se modlí, u Boha největších milostí.

2. Odpustky sv. růžence.

Na růžence udílejí se hlavně tyto odpustky:

I. papežské čili apoštolské.

Těchto odpustků je mnoho. Pamatujme si hlavně tyto:

) Kdo *růženec* papežskými odpustky obdařený nosí nebo ve svém bytě na slušném a veřejném místě (aby ho měl na očích) chová (na př. zavěšený na kříži, na žeh-

náčku, na obraze a pod.) a každý týden aspoň jeden pětidesátkový růženec se modlívá, může získati 25krát v roce plnomocných odpustků, a sice :

N a S l a v n o s t i P á n ě : 1. na Vánoce; 2. na Zjevení Páně čili sv. 'Tří králů (dne 6. ledna); 3. na Velikonoce; 4. na Nanebevstoupení Páně; 5. na sv. Ducha; 6. na Nejsv. 'Trojici; 7. na Boží 'Tělo.

N a s v á t k y P a n n y M a r i e : 8. (dne 8. prosince) na Neposkvrněné Početí; 9. (dne 2. února) na Očišťování čili Hromnice ; 10. (dne 25. března) na Zvěstování; 11. (dne 15. srpna) na Nanebevzetí a 12. (dne 8. září) na Narození Panny Marie. ¶

Na svátky sv. apoštolů: 13. (dne 30. listopadu) sv. Ondřeje; 14. (dne 21. prosince) sv. Tomáše; 15. (dne 27. prosince) sv. Jana ; 16. (dne 24. v roce přestupném 25. února) sv. Matěje; 17. dne 1. května) sv. Filipa a Jakuba; 18. (dne 29. června) sv. Petra a Pavla; 19. (dne 25. července) sv. Jakuba (většího); 20. (dne 24. srpna) sv. Bartoloměje; 21. (dne 21. září) sv. Matouše; 22. (dne 28. října) sv. Šimona a Jůdy.

N a j i n é s v á t k y : 23. (dne 19. března) sv. Josefa; 24. (dne 24. června) sv. Jana

Křtitele a 25. (dne 1. listopadu) na slavnost Všech Svatých.

Kdo těchto odpustků získati chce, nemusí při modlení růžence o jednotlivých růžencových tajemstvích rozjímati, ale musí na získání odpustků v ten ustanovený den nebo den před tím jít k sv. zpovědi a k sv. přijímání a v ten samý den, kdy odpustků těch získati má, musí se pomodliti aspoň 5 Otčenášů a 5 Zdrávů (nebo jiné modlitby téhož trvání) za vyhlazení bludů a rozkolnictví, za rozšíření katolické víry, za pokoj a svornost mezi křesťanskými knížaty a za ostatní potřeby církve svaté.

b) Kdo má růženec *v hodině smrti* u sebe neb aspoň v pokoji na slušném místě položený nebo zavěšený a Bohu svou duši poroučí a smrt s oddaností do vůle Boží přijímá a se zpovídá a nejsv. Svátost Oltářní přijímá neb, kdyby to nebylo možná, nejsv. jméno Ježíš ústy neb aspoň srdcem, není-li to ústy možno, skroušeně vzývá, ten získá *v hodině smrti plnomocných odpustků*.

c) Mimo to každý, kdo takovýto růženec nosí neb, jak již řečeno, ve svém obydlí na slušném místě chová dobré. spasitelné skutky koná, může více nebo méně *nepлно-*

mocných odpustků získati, jako na př. modlí-li se Anděl Páně, získá 100 dní odpustků atd. Mívejme tedy úmysl, všech odpustků získati, kterých získati můžeme, a získáme jich, aniž bychom jednotlivých znal i.

I. Křížovnické odpustky.

Kdo má růženec posvěcený a křížovnickými odpustky obdařený, získá za každý Otčenáš a Zdrávas, jež se na tomto růženci modlí, 500 dní odpustků. K získání těchto odpustků není třeba, modliti se celý pětidesátkový růženec, dostačí modliti se jen jednotlivé Otčenáše a Zdrávasy na tomto růženci; také není třeba rozjímati o tajemstvích sv. růžence; dostačí Otčenáše a Zdrávasy nábožně se modliti. Kdo tedy se modlí pětidesátkový růženec s úmyslem, aby získal křížovnických odpustků, získá za pětidesátkový růženec přes 75 roků odpustků.

II. Dominikánské odpustky.

Kdo má růženec obdařený odpustky dominikánskými, získá těchto odpustků:

a) Modlí-li se aspoň *pětidesátkový růženec* bez značného přerušení, anebo jednotlivé desátky v přestávkách, získá za každý *Otčenáš a Zdravas* 100 dní odpustků, tedy za celý *pětidesátkový růženec* přes 15 let odpustků.

b) Modlí-li se aspoň *pětidesátkový růženec společně* s jinými, získá 10 let a 400 dní odpustků. A poněvadž mimo to získá zároveň, jak shora řečeno, za každý *Otčenáš a Zdravas* 100 dní odpustků, získá každý z *společnou modlitbu* *pětidesátkového růžence* dohromady přes 26 let odpustků. A odpustků těch získá každý, i když růženec sám v rukou nemá, jen když ten, kdo předřikává, sám svůj růženec, dominikánskými odpustky obdařený, má a ho při modlitbě užívá, kdežto odpustků papežských a křížovnických získá jen ten, kdo i při společné modlitbě sám růženec v rukou má a ho používá.

c) *Plnomocných odpustků jednou za rok* v libovolný den získá ten, kdo se každý den aspoň jeden *pětidesátkový růženec* modlí. Musí však v ten den, kdy odpustků těch získati chce, pomod-

liti se na úmysl sv. Otce aspoň 5 O t ě e - n á š ů a Z d r á v a s ů nebo jiné ústní modlitby téhož trvání a musí v ten den nebo den před tím jít i k z p o v ě d i a k s v. p ř i j í m á n í.

d) *Plnomocných odpustků může získati každou poslední neděli v měsíci ten, kdo se každý týden aspoň třikrát modlívá p ě t i d e s á t k o v ý r ů ž e n e c* společně s jinými. Na získání těchto odpustků třeba na tu neděli (nebo v sobotu) jít i k z p o v ě d i a k s v. p ř i j í m á n í a v tu samu neděli n a v š t í v i t i kterýkoli veřejný kostel a tam se pomodliti na úmysl sv. Otce 5 O t ě e n á š ů a 5 Z d r á v a s ů nebo jiné ústní modlitby téhož trvání. Kdo tu neděli jde do kostela k sv. přijímání nebo na mši sv., platí mu to za návštěvu nutnou k získání odpustků. Je-li při takové návštěvě kostel zavřen, dostačí pomodliti se venku přede dveřmi kostela.

Kdokoli však *dominikánských odpustků růžencových* ať těch aneb oněch získati chce, musí růženec *bez značného přerušení* nebo nejvýš jednotlivé desátky v přestávkách se modliti a musí vždy také při jednotlivých desátcích rozjímati o *jistých pro každý desátek zvláště předepsaných tajemstvích* ze ži-

vota Pána Ježíše a Panny Marie, aspoň tak, jak to dovede, neb aspoň musí se snažiti, aby se dle své možnosti naučil při růženci o jednotlivých tajemstvích rozjímati.

P ř i p o m e n u t í.

O všech těchto odpustcích papežských, křížovnických i dominikánských třeba sobě ještě pamatovati to, že kdo odpustků těch získati chce:

a) musí míti *růženec* z pevné látky zhotovený, posvěcený a odpustkami od kněze k tomu splnomocněného obdařený. Kněží-missionáři Redemptoristé (Liguriáni) z kongregace Nejsv. Vykupitele mají plnomoc na růžence všechny tyto odpustky dávatí.

b) Kdo chce kterýchkoliv odpustků sv. růžence získati, musí při modlitbě *růženec* míti v ruce a ho užívati, t. j. musí při modlení jednotlivých Otčenášů a Zdrávasů po řadě a po sobě jednotlivých zrněk se dotýkati a je v prstech propouštěti.

c) Kdo má růženec obdařený odpustky papežskými, křížovnickými i dominikánskými zároveň, nemůže jedním a tímže

modlením růžence v šech těchto
odpustků zároveň získati, nýbrž
získá buďto jen papežských odpustků
anebo křížovnických zároveň s do-
minikánskými odpustky dle toho,
kterých odpustků sám v jednotlivých pří-
padech, když růženec se modlí, získati chce.
V pochybnosti, kterých odpustků bychom
raději měli chtít získati, mějme úmysl,
získati těch odpustků, kterých
s největším prospěchem získati
můžeme.

d) Každý, kdo chce odpustků sv. růžence
ať těch aneb oněch získati, musí se modliti
růženec *na svém růženci*, ježž *pro sebe* si dal
posvětit a *odpustky obdařiti*. Na cizím rů-
ženci odpustků nezíská, jako zas nikdo jiný,
na jeho růženci odpustků získati nemůže.
Proto kdo by svůj růženec jiné-
mu půjčil s *tím úmyslem*, aby i on
odpustků získal, *ztratil by sám všechny*
odpustky, které na tom růženci dosud měl
a musil by si růženec znovu dát posvětit,
a ten druhý by také žádných odpustků ne-
získal, když by se modlil na růženci, který
není pro něho posvěcen.

Rozjímání o tajemstvích sv. růžence.

(Dle sv. Alfonsa.)

1. Když se modlíme růženec, máme při každém desátku rozjímati o některém tajemství ze života Krista Pána a Panny Marie, a sice při každém desátku o tom tajemství, které jest pro ten desátek předepsáno.

K získání odpustků *dominikánských jest toto rozjímání nutné*. K získání odpustků jiných není sice třeba rozjímání tohoto, ale nelze popírat, že čím lépe dovedeme při růženci o jednotlivých tajemstvích rozjímati, tím nábožněji růženec se modlíme a tím více užítku z modlitby té máme.

Proto *ať si každý navykne, při růženci nábožně rozjímati*. Za tím účelem připojujeme krátký a snadný způsob, jakým rozjímání ta díti se mohou.

2. Rozjímati máme mezi tím, co jednotlivé desátky odříkáváme. Proto je též zvykem, tajemství ta při každém Zdrávasu po nejsv. Jménu Ježíš vkládati. Kdo však rozjímati neumí, ať si dotýčné rozjímání vždy před každým Otčenášem, jímž jednotlivé desátky začínají, z knížeček k tomu upra-

vených, jako na př. z této knížečky přečte. To se může dít i při společné modlitbě v kostele i doma.

Každé *rozjímání* záleží v *třech* věcech : v *úvaze* o tom neb onom tajemství, v *naučení*, které z toho pro nás plyne a v *prosbě* o milost, abychom naučením tím se spravovali.

3. Poněvadž pak rozjímáme v každém desátku o jednom tajemství, má *celý růženec 15 tajemství*, jako má 15 desátek. Dle těchto tajemství dělí se celý růženec na *tři malé pětidesátkové růžence*, totiž na *růženec radostný, bolestný a slavný*. Prvních 5 desátek je *růženec radostný*. V něm rozjímáme o pěti pro nás radostných tajemstvích z mládí Krista Pána. Druhých 5 desátek je *růženec bolestný*; rozjímáme v něm o přehořkém umučení Spasitelově. A posledních 5 desátek je *růženec slavný*. Jmenuje se tak proto, že v něm rozjímáme o slávě, kterou Kristus Pán dobyl sobě i nám svou bolestnou smrtí na kříži.

A. Růženec radostný.

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha sv. počala.

Rozjmej, jak archanděl Gabriel přišel k Panně Marii v tiché světničce právě na

modlitbách trvající a zvěstoval jí, že se má státi matkou Páně. Panna Maria se zalekla. Ale když ji archanděl poučil, že andělská čistota její nikdy škody neutrpí, odpověděla: Ejhle, dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého. A tu sestoupil v ni Duch sv., a moc Nejvyššího ji zastínila a ona stala se matkou Syna Božího.

Uč se z toho milovati Boha. Z hříchů své zasloužili jsme trestů věčných. Ale Bůh nejvyšš dobrotivý smiloval se nad námi. Aby nás spasil, opustil nebe a stal se člověkem nám podobným. Ó jaká to láska! Buď za to Bohu vděčný a miluj ho nade všecko!

Pros Pannu Marii za vroucí lásku k Bohu.

2. S kterým jsi, Panno, sv. Alžbětu navštívila.

Jvaž, kterak Panna Maria povstavši, odešla s chvátáním na hory do města Judova do domu Zachariášova, aby navštívila Alžbětu, svou příbuznou. Návštěva ta byla radostnou pro celý dům. Sv. Jan zaplesal v lůně matky své a byl očištěn od hříchu dědičného a svatá Alžběta naplněna byla Duchem svatým.

Uč se z toho, jak šťastný je každý, koho Panna Maria navštíví. Hleď, aby i tebe navštívila, t. j. aby za tebe u Boha se přimluvila a hojných milostí ti vyprosila.

Pros Pannu Marii za tuto její návštěvu zvláště v době sv. missie.

3. Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.

Rozjímej, kterak Kristus Pán narodil se v Betlémě ve chlévě. Panna Maria položila jej do jesliček na slámu, ovinula jej nuznými plénkami a klaněla se jemu se sv. Josefem a s chudičkými pastýři, kterým právě anděl narození Páně byl zvěstoval a kteří s dětinou radostí přišli uvítati malého Spasitele.

Uč se z toho důvěřovati v Boha. Od malého dítko všechno dostaneš. Proto Spasitel náš jako malé, chudičké dítko na svět přišel, aby nikdo se ho nebál, nýbrž každý bez bázně a bez ostychu a s plnou důvěrou všech milostí od něho žádal a očekával.

Pros Boha o tuto důvěru.

4. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

Uvaž, jak Panna Maria šla do chrámu, aby tam své Božské dítko Otci nebeskému

obětovala a sama, ač byla Pannou nejčistotnější, z pokory zákonu o očišťování se podrobila.

Uč se se z toho z hříchů svých p o k o r n ě a u p ř i m n ě se z p o v í d a t i bez všelike liché bá z n ě a beze všeho falešného s t u d u. Neboť, když Panna Maria se nestyděla poslechnouti zákona o očišťování a podobati se na venek všem ostatním matkám pozemským, ač byla Pannou nejčistší, proč bys ty měl se stydět z hříchů svých se vyznávati a za ně pokání činiti, abys odpuštění jich došel!

Pros Pannu Marii, aby ti byla nápomocnou v boji proti všelike liché bázni při sv. zpovědi.

5. *K t e r é h o j s i, P a n n o, v c h r á m ě n a l e z l a.*

Když byl Kristus Pán ve dvanácti letech, sestoupil s matkou svou a sv. Josefem do Jerusalema ke dni svátečnímu. Když pak si vykonali pouť a domů se vraceli, zůstal Pán Ježíš v Jerusalemě, aniž toho Panna Maria pozorovala: myslela, že Kristus Pán jde jinou branou se sv. Josefem. Teprve za městem poznala, že synáčka svého ztratila. I hledala jej s velkým žalem a s velkou lí-

tostí po celé tři dni, až jej našla v chrámě, an seděl mezi učiteli a poslouchal a otazoval se jich.

Uč se z toho litovati hříchů svých. Neboť kdo hřeší, ztrácí Boha. A tato ztráta je mnohem horší než když Panna Maria ztratila Božské dítě své. A proto lituj toho, že jsi hřešil a hříchem svým Boha, své nejvyšší dobro, urazil a ztratil.

Pros Boha o tuto dokonalou lítost nad hříchy.

B. Růženec bolestný.

1. Který pro nás krví potiti se ráčil.

Rozjímej, kterak Kristus Pán po poslední večeři vyšel na horu Olivetskou, aby se modlil. Cestou zmocnila se ho tak nevýslovná úzkost, že zvolal: „Smutná jest duše má až k smrti“ Na hoře pak Olivetské vešel do zahrady Jetsemanské a tam klekl a jal se modliti. Ale smrtelná úzkost mučila jej vždy více a byla naposled tak děsnou, že Kristus Pán se potil a pot jeho jako krůpěje krve stékal na zem.

Uč se z toho, míti v ošklivosti hříchů své. Nebo hříchy byly příčinou

oné úzkosti Krista Pána na hoře Olivetské. Proto se Kristus Pán krví potil, že viděl všechny hříchy celého světa i tvé hříchy v celé jejich zlobě a příšernosti a viděl zároveň všechny muky, i svou smrt na kříži, kterou bude muset podstoupit, aby za hříchy ty zadostčinil. Proto lituj hříchů svých, že jsi jimi Kristu Pánu tolik bolesti způsobil.

Pros Boha, aby tě hlubokou ošklivostí nad hříchy naplniti ráčil.

2. Který pro nás bičován býti ráčil.

Uvaž, kterak suroví katané Krista Pána ze šatu svlékli, k sloupu přivázali a trnitými pruty, železným řetízky, drátem propletenými řemeny a ostrými háčky tak ukrutně bičovali, že krev proudem tekla se všech stran a celé tělo Kristovo bylo tak rozedráno, že až kosti mu bylo viděti.

O, duše křesťanská, při pohledu na zbičovaného Spasitele už se nenáviděti hřích nečistoty. Neboť Kristus Pán chtěl proto tak přeukrutně bičován býti, aby zadostčinil za nečisté hříchy, jichž lidé se dopouštějí. Ó, lituj hříchů proti čistotě spáchaných a nehřeš více.

Pros Boha o lásku k svaté čistotě.

3. Který pro nás trním korunován býti ráčil.

Představ si, kterak žoldnéři přioděli Krista Pána zbičovaného pláštěm šarlatovým a spleťše korunu z trní vstavili mu ji na hlavu. Na to bili na korunu tu holemi tak, že ostré trní Kristu Pánu hluboko do kostí se zabodalo. Posléze dali třtinu v pravou ruku Kristovu a klekajíce před ním posmívali se mu řkouce: „Zdráv buď, králi židovský!“ Ó, jak potupné a bolestné bylo toto trním korunování Kristovo!

A proč Kristus Pán byl trním korunován? Proto, že mnozí, sotva že z hříchů svých se vyznali, zas do nich padají a znovu se jich dopouštějí. Ti tedy Krista Pána opětovnými hříchy svými jako ostrými trny korunují. Ó, nebuďme hříšníkům těm nikdy podobni!

Prosme Boha, abychom do hříchů, které nám již Bůh jednou odpustil, nikdy více neklešli.

4. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.

Doprovázej v duchu Krista Pána na jeho cestě křížové. Když jej Pilát k smrti odsoudil, zrobili židé těžký kříž a vložili Kristu Pánu na ramena, aby si jej sám nesl až na horu Kalvarii. Kristus Pán vzal kříž ten s radostí na sebe a kráčel s ním uprostřed katanů, kteří jej bili a jím sem tam smýkali, takže vícekrát pod tíží kříže padl a pro slabost sotva jíti mohl.

Uč se od Krista Pána s v a t é t r p ě l i v o s t i. Hle, jak klidně jako beránek tichý kráčel Kristus Pán s těžkým křížem uprostřed katanů, nestěžoval si, nenaříkal, neodmlouval, nereptal. Ó, kéž bys kříže své také tak trpělivě vždy nesl z lásky ku Kristu Pánu, jak on trpělivě z lásky k tobě nejtěžší kříž si nésti ráčil.

Pros milého Spasitele za tuto s v a t ě u t r p ě l i v o s t.

5. Který pro nás ukřížován býti ráčil.

Viz, kterak katané Kristu Pánu ruce i nohy na kříž přibíjejí, potom kříž vyzdvihují a v zemi upevňují a pomni, kterak milý Spa-

sitel celé tři hodiny na kříži visel a zápasil v nezměrných bolestech se smrtí, až konečně zvolal: „Dokonáno jest!“ a nakloniv hlavu svou skonál.

Uč se z tohoto rozjímání pamětliv býti přehořkého umučení Kristova. Vzpomínej si rád a často na to, co milý Spasitel za tebe vytrpěl a hledej u Krista Pána ukřižovaného útěchu a posilu v strastech svých.

Pros za lásku k ukřižovanému Spasiteli.

C. Růženec slavný.

1. Který z mrtvých vstát i ráčil.

Rozjímej, kterak Kristus Pán tři dni mrtev ležel v hrobě. Ale třetího dne opustil vlastní svou mocí hrob a vstal z mrtvých s takovou slávou a velebností, že vojínové, kteří stáli na stráži, jako mrtví padli k zemi a pak vzpamatovavše se všeci poděšení se rozutekli.

Uč se z toho, jak pošetilý je hříšník, když znovu hřeší a znovu do otroctví ďábla upadá, ač mu Bůh ve sv. zpovědi už hříchy odpustil a jej k životu věčnému vzkřísil.

Pros Pannu Marii za tak pevnou a vroucí lásku k Bohu, abys už nikdy více nezhřešil a do otroctví ďábla nepadl.

2. Který na nebe vstoupiti ráčil.

Uvaž, kterak Kristus Pán 40 dní po svém slavném z mrtvých vstání vyvedl apoštoly na horu Olivetskou, rozloučil se s nimi a před očima všech byl pozdvižen, a oblak vzal jej s očí jejich; vstoupil na nebesa doprovázen kůry andělskými a všemi spravedlivými dušemi z předpekli, aby tam na pravici Otce svého nebeského vzal odměnu za utrpení své a v slávě nekonečné věčně věkův kraloval.

Uč. se z toho pohrdati statky a požitky světskými. Nedej se jimi nikdy strhnouti ke hříchu. Vzpomeň si, že Kristus Pán umřel za tebe na kříži, abys jednou přišel do nebe a tam věčných radostí požíval. Měl bys toto krásné věčné nebe ztratiti pro nějaký bídný hříšný požitek světský?

Pros Boha za milost, abys marnostmi světskými pohrdal a vždy jen po radostech nebeských toužil.

3. Který nám Ducha sv. seslati ráčil.

Představ si apoštoly, kterak po devět dní jednomyslně na modlitbách trvali očekáva-

jíce přislíbeného jim Utěšitele. Desátého pak dne stal se náhle zvuk s nebe jako přicházejícího větru prudkého. I ukázali se apoštolům rozdělení jazykové jako ohně, a všichni naplnění jsou Duchem sv. Tak Duch sv. sestoupil na apoštoly v podobě ohnivých jazyků a naplnil je milostí a láskou svou.

Uč s z t o h o m i l o v a t i P á n a B o h a.
Pokud Duch sv. apoštoly láskou svou nenaplnil, byli liknavi, bojácni a slabi. Jakmile však byli naplnění láskou Ducha sv., přestali se báti a zmizela všecka jejich dosavadní slabost, ale s největším zápalem hlásali všem národům Ježíše Ukřižovaného a s radostí i život svůj obětovali za Mistra svého. A tak jsi i ty v dobrém liknavý, pokud Boha málo miluješ. Kéž by láska tvá k Bohu by a vroucnější! Pak bys všechno pro Boha vykonal a ku všem obětem byl ochoten.

Pros Ducha sv., aby tě l á s k o u s v o ů r o z n í t i t i r á č i l.

4. K t e r ý t ě, ó P a n n o, n a n e b e
v z í t i r á č i l.

Rozjmej o blaženém odchodu Panny Marie z tohoto světa na věčnost. Když se přiblížila poslední hodinka Rodičky Boží, shromáždili

se apoštolové u ní ještě naposled, aby s ní se rozloučili a požehnání její si vyprosili. Panna Maria jim této útěchy také poskytla, žehnala jim, rozloučila se s nimi; na to pak rozplývajíc nejvroucnější láskou k Bohu, skonala. Apoštolové pochovali její svaté tělo; ale třetího dne tělo to vzato bylo do nebe, aby tam spojeno s duší Panny Marie věčné blaženosti požívalo.

Z toho se uč, jednou také šťastně umřítí. Panna Maria umřela tak blaženě, poněvadž svatě živa byla. Žij i ty ctnostně, aby i tvá smrt jednou blažená byla.

Pros Boha denně za šťastnou hodinku smrti a za vytrvání v dobrém.

5. Který tě, ó Panno, na nebi korunovati ráčil.

Rozjímej, jak Bůh Pannu Marii v nebi korunoval. Panna Maria stala se královnou celého nebe, všech andělů a všech svatých, ale též královnou naší. Všechna naše spása jest v jejích rukou. Bůh nám všech svých milostí jen skrze ni dává; ona za nás oroduje a je nám stále nápomocnou, abychom jednou do nebe se dostali.

Uč se z tohoto rozjímání Pannu Marii ctíti a milovati a k ní jakožto ku své královně a nebeské orodovnici se utíkati. Kdo Pannu Marii ctí, nezahyne. Úcta Rodičky Boží je bezpečným znamením věčného vyvolení.

Pros nejbl. Pannu Marii, aby tě vzala pod svou mocnou ochranu a slib jí, že budeš vždy jejím horlivým ctitelem a zbožným, ctnostným jejím dítkem.

Kříže, sošky, medailky a obrázky.

Na kříže a křížky, medailky a sošky udílejí se o d p u s t k y p a p e ž s k é, k nimž se počítají hlavně o d p u s t k y p l n o m o c n é p r o h o d i n k u s m r t i; získati jich možno podobně jako při růženci. Ale předměty ty musejí býti z p e v n é látky, na př. ze železa, z bronzu, mědi, mosaze, mramoru, pevného dřeva atd. Jsou-li předměty ty pouze z olova, z papíru, dutého skla nebo ze sádky, nemohou býti odpustky obdařeny. A medailky a sošky musí představovati (me-

dailky aspoň na jedné straně) s v a t é m u-
č e d n í k y nebo o d c í r k v e z a s v a t é
(nejen blahoslavené) p r o h l á š e n é s l u h y
a s l u ž e b n i c e B o ž í. K ř í ž e mohou býti i
b e z t ě l a K r i s t a P á n a.

2. Mimo to dávají se na kříže a křížky,
p l n o m o c n é o d p u s t k y k ř í ž o v é
c e s t y. Ale tyto odpustky mohou se dá-
v a t i j e n a t y k ř í ž e a k ř í ž k y, které
m a j í t ě l o K r i s t a P á n a z p e v n é
l á t k y, aspoň z pevného dřeva, slušně
z h o t o v e n é a b u d ť o n a k ř í ž i p ř i p e v n ě n é n e b
a s p o ň n a k ř í ž i v y p o u k l e p r o v e d e n é.

Získá pak odpustků těch jen ten, kdo
z v á ž n é a s p r a v e d l i v é p ř í č i n y n e m ů ž e
n a k ř í ž o v o u c e s t u d o k o s t e l a
n e b o t a m, k d e j e z ř í z e n a a k d e s e k o n á v á,
p ř i j í t i. A m u s í n a z í s k á n í t ě c h o d p u s t k ů
k ř í ž v r u k o u d r ž e t i a t a k z b o ž n ě a
s e s r d c e m s k r o u š e n ý m a b e z z n a č n ě h o p ř e-
r u š e n í s e p o m o d l i t i 20 O t č e n á š ů, 20
Z d r á v a s ů a 20 S l á v a B o h u O t c i
(14 Otčenášů atd. místo návštěvy 14 za-
s t a v e n í, 5 k e c t i 5 r a n K r i s t a P á n a a 1 n a
ú m y s l s v. O t c e).

3. Nábožné předměty z látky netrvalé,
j a k o p a p í r o v é n e b o p l á t ě n é o b -

r á z k y a m o d l i t e b n í k n i h y, jsou-li důstojné, bývají pouze p o s v ě c e n y b e z o d p u s t k ů. S v ě c e n í m stávají se předměty ty p o s v á t n ý m i a proto máme je v úctě míti a nemáme je nijak znesvěcovati. Kdo jich při svých pobožnostech tak j a k n á m t o c í r k e v s v. d o p o r u č u j e, používá, stává se za t o h o d n ý m, od Boha h o j n ě j š í m ě r o u v y s l y š e n b ý t i.

Výstraha.

Nepřátelé víry prodávají mnohdy různé kouzelné amulety k nošení na krku nebo na prsou a všelijaké pověrečné modlitbičky, jako na př. Tobiášovo požehnání a pod., a tvrdí o nich, že je Panna Maria nebo anděl s nebe na zem přinesl, a že kdo takový amulet nosí nebo takovcu modlitbičku se modlí, nikdy žádné neštěstí míti nebude atd., anebo tvrdí, že každý, kdo takovou modlitbičku dostane, musí ji devětkrát opsat a jiným rozeslati, chce-li býti šťastným, a podobně.

Drazí křesťané, těm a podobným věcem nevěřte a jich nepoužívejte! Hoďte je do pece! Co se o nich tvrdí, je samá lež a samý

podvod. Kdybyste takových věcí používali a jim víry přikládali, hřešili byste hříchem *pověry*. Takové věci rozšiřují jen zlí lidé nám katolíkům na posměch; napřed to lidem doporučí a vnutí a potom, když někoho napálili, smějí se nám a nadávají nám, že prý jsme lehkověrní.

Proto buďte opatrní a používejte jen těch nábožných předmětů, které vám církev sv. doporučuje a světí, a žádných jiných!

